

ГІТАЛОВЦІ У НАСТУПІ

НОВОУКРАЇНКА. Наступ за високий урожай четвертого року семирічки розпочали механізатори бригади двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова з колгоспу імені XX з'їзду КПРС. В поле вийшло 12 тракторних агрегатів. Всі вони працюють на підвищених швидкостях. Механізатори Є. Юрченко, М. Кімлач, П. Молдавчанов, А. Бутковський та інші в перший день на закритті вологи перевиконали свої змінні завдання в півтора рази.

Зараз в бригаді йде підготовка ґрунту під посіви гороху, цукрових буряків, соняшника.

На день раніше строку

ПЕТРОВО. (По телефону). Першість на весняно-польових роботах утримують хлібороби артілі імені Чкалова. Механізатори бригад Михайла Ткаченка, Івана Шама, Миколи Безрука та Сергія Гайшинця, працюючи в дві зміни, протягом доби закрили вологу на площі 3200 гектарів зябу. На день раніше строку вони засіяли 120 гектарів гороху і стільки ж ячменю.

Одночасно механізатори ведуть підготовку площ під посів цукрових буряків і соняшника. На майбутніх плантаціях йде механізоване розкidanня добрив.

Боронують ґрунт

УСТИНІВКА. Польові роботи розпочались.

Механізатори колгоспу імені Карла Маркса почали проводити боронування на ланах свого господарства. Трактористи-комсомольці Петро Корольчук і Михайло Штанько закрили вологу на площі 80 гектарів. Весняні польові роботи набирають все ширшого розмаху.

Учні Кіровоградського ремісничого училища № 1 наполегливо оволодівають спеціальностями. Минне час — і вони стануть слюсарями-інструментальниками.

На знімку: учні ремісничого училища № 1 Анатолій НЕТОВКАНИЙ (зліва) і Георгій ІГОНИЧ.

Фото Р. РУБИНА.

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.
№ 41 (548)

П'ятниця, 6 квітня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ТВОРЧО, ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

Продукцію нашого заводу — різні ліжка, плити — можна зустріти в багатьох містах і селах республіки. Колектив підприємства з місяця в місяць збільшує випуск виробів широкого вжитку. Квартальну програму по всіх техніко-економічних показниках ми завершили достроково, до 26 березня, видавши понад план на тисячі карбованців високоякісних виробів.

Побудуйте у нас в цехах, кого заводно спитаєте: хто задає тон в роботі, виступає заспівувачем хороших починань? І кожний вам відповість: комсомольці, енергійні, беручи до діла юнаки і дівчата служать взірцем у труді. Здавалося б, які ще удосконалення можна внести у виготовлення ліжок? А от слюсар-комсомолец А. Осадний з ливарного цеху після тривалих пошуків запропонував досконалий спосіб складання рамок ліжкових спинок. Це лише один з багатьох прикладів особистого вкладу комсомольців нашого заводу у фонд семирічки.

У свій час підприємство одержало шліфувальний верстат. Механізм досконалий, але пристосувати його для роботи в умовах заводського процесу, здавалося, не було ні найменшої можливості. Творчо підійшов до розв'язання цієї проблеми слюсар відділу головного механіка Віктор Доцанський. Йому належить ідея переобладнання верстата стосовно до умов виробництва. Здійснене нововведення занесене на рахунок Ві-

ктора Доцанського, теж як особистий вклад в семирічку.

«Сім за шість!» — цей девіз став крилатим серед юнаків і дівчат заводу. На годину раніше завершують свої змінні норми комсомольці-верстатники Юрій Селіванський, Володимир Іванов, слюсар Дмитро Лігостов. За п'ять з половиною годин за рахунок ущільнення робочого часу управляються з нормами свердловальник Федір Головоко, полірувальниця Клавдія Очковська та слюсар Віктор Доцанський.

Наша комсомольська організація разом з усім заводським колективом здає підтримку постійні шефські зв'язки з колгоспом «Красное знамя» (Кіровоградський район). В порядку шефської допомоги в цехах підприємства виготовлено загорода та корита для свинарників, комплект слюсарних інструментів. В дальшому маємо намір ще більше посилити матеріально-технічну допомогу сільським трудівникам.

В дні підготовки до XIV з'їзду ВЛКСМ у нас з новою силою розвивається рух за комуністичну працю. Є всі підстави сподіватися, що до знаменної події в житті комсомолу первинна організація підготує нові виробничі дарунки, про які рапортуватимемо в день відкриття комсомольського з'їзду.

Г. БОЙКО,

секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу «Червоний Жовтень».

Три умільці

Зараз вони працюють разом. А ще недавно творчою роботою займався кожен окремо.

Давно Віталій Бадов задумав операції, виконувани на двох токарних верстатах — перенести на один. Зробив деякі розрахунки та зрозумів, що сам з цим не впорається.

— Толо, задумав я одну справу, та ніяк не доведу до кінця, може допоможеш? — звернувся він до товариша.

Анатолій Рабінович уважно вислухав його і сказав:

— Гаразд. Спробуємо попрацювати разом.

В той же день до них приєднався і Микола Баракута. Створився невеликий колектив раціоналізаторів.

Закіпіла робота. Дома до пізньої ночі засиджувався кожен над кресленнями, розрахунками. Приходячи на завод, звіряли свою роботу, виправляли помилки. Інколи такі розмови переходили в довгі, затяжні дискусії.

І ось підготовчі роботи закінчено. У вихідний день провели випробування. Верстат працював врівномірно. Рівномірно джигчали мотори. Від радості й хвилювання прискорено бились серця щасливих комсомольців.

Та й як їм не радуватись? Тепер набагато підвищилась продуктивність, звільнився не тільки один верстат, а й три токарі по обробці деталей першого класу точності.

Перша перемога окриляла хлопців. Недавно вони подали нову пропозицію, за якою стругання деталі буде виконуватись одночасно з фрезеруванням на фрезерувальному верстаті. І знов один верстат буде вивільнений для інших робіт.

Трійка слюсарів-наладчиків поставила перед собою мету: в цьому році вивільнити й удосконалити максимальну кількість устаткування, і цим набагато підвищити продуктивність праці, добитись того, щоб продукція була ще дешевшою. Щодо своїх особистих планів, то всі троє готуються до вступу в політехнічний інститут.

— Це буде наш особистий вклад в семирічку, — говорять молоді робітники агрегатного заводу.

О. ЛАДАН,

наш позаштатний кореспондент.

ЗРОСТАТИ ЗАГОНУ КМІТЛИВИХ

ТЕХНІЧНИЙ прогрес... Цей термін зараз почувеш всюди — в цехах заводів і фабрик, у тракторній бригаді і вагонному депо, на будівельному майданчику і тваринницькій фермі. Про шляхи механізації, автоматизації, виробництва часто говорять на загальних зборах молоді, членів профспілки і засіданні комсомольського комітету, на постійних виробничих нарадах підприємства і пленумах, активах, конференціях.

Так, про це потрібно говорити, бо здійснення нової Програми КПРС, величких завдань семирічного плану неможливе без широкого розвитку творчої думки, удосконалення виробництва.

Правофланговими технічного прогресу називають винахідників і раціоналізаторів. Це їх розумом, руками сотень тисяч робітників і колгоспників області торік запроваджено у виробництво понад 5 тисяч раціоналізаторських пропозицій, що дало країні 4,4 мільйона карбованців економії. На 472 чоловіки або 33 проценти проти 1960 року збільшився загін кмітливих. В області працюють більше 40 громадських конструкторських бюро, в яких зайнято понад 600 інженерів, техніків, робітників.

Кілька прикладів. Далеко за межами Кіровоград-

щини і республіки відомий славними ділами колектив заводу «Червона зірка». Торік червонозорівці розробили і почали випуск семи видів нових машин. На підприємстві працюють вісім механізованих і вісімнадцять поточкових ліній. Раціоналізатори і винахідники заводу внесли у Всесоюзний раціоналізаторський фонд економії імені семирічки один мільйон вісімнадцять тисяч карбованців, перевиконавши своє річне зобов'язання на 312 тисяч карбованців.

Дуже добре попрацювали колективи механоскладального цеху № 2, ковальсько-пресового цеху, відділу головного технолога. Вони в конкурсі зайняли перші місця. У заводському Палаці культури на спеціальному стенді — портрети крапчик з крапчик раціоналізаторів. Серед них — інженера-технолога О. Ф. Медяника, майстра В. Н. Виноградова, Г. І. Конюха, Б. В. Шенкевича, Л. П. Пономарьова.

Колектив Кіровоградської швейної фабрики майже втричі перекрив взяте зобов'язання на 1961 рік. З великою повагою ставляться швейники до своїх винахідників електрика В. Давнова, майстра О. Дегтярьова, робітниця А. Петрової.

Про раціоналізаторів і винахідників цих підпри-

ємств, а також Семенівсько-Голоківської брикетної фабрики, Завалівського графітного комбінату, Олександрійського заводу гірничого воску, Устинівського, Компаніївського районних відділень «Сільгосптехніка» немало теплих слів сказав у своїй доповіді на нараді раціоналізаторів, що відбулася позавчора в Кіровограді, голова обласної Ради профспілок П. В. КОРНЕЄВ.

Товариші з даних підприємств, які виступили в дебатах, розповіли присутнім про досвід роботи у розвитку технічної творчості, повідомили, що план першого кварталу 1962 року по раціоналізації і винахідничтву значно перевиконано.

Учасники наради піддали різкій критиці керівників заводів «Більшовик», «Хімік», Олександрійської ТЕЦ-3 та інших, де майже не впроваджується передове, прогресивне, допускається бюрократизм і тяганина у розгляді рацпропозицій.

Заспівувачами патріотичного руху за технічний прогрес повинні стати комсомольці. На кожному підприємстві, колгоспі і радгоспі, відділенні «Сільгосптехніка» треба створити штаби технічного прогресу, подбати про зростання

радів членів Товариства винахідників і раціоналізаторів.

Сьогодні девіз комсомольців такий: «Зробимо четвертий рік семирічки роком масового походу молоді за технічний прогрес у промисловості і сільському господарстві!».

НА НОВІ ФОРМИ ТОРГІВЛІ (З сесії обласної Ради депутатів трудящих)

ПІТАННЯ про стан торгівлі в містах і селах області та заходів по її поліпшенню була присвячена п'ята сесія обласної Ради депутатів трудящих, яка відбулась третього квітня в Кіровограді. Доповідачі: начальник обласного управління торгівлі В. О. Лимар та заступник голови облспоживспілки П. М. Пилипенко, а також виступаючі в дебатах, розповіли про те, що в минулому році працівники державної і кооперативної торгівлі дещо поліпшили свою роботу. Область на 101,5 проценти виконала план роздрібно-товарообороту. Населенню продано на 21,3 мільйона карбованців різних товарів більше, ніж у попередньому році.

В торговельній сітці стали більш широко засто-

совуватися нові форми роботи — без продавця, за зразками і з відкритою виладкою говарів. Такими стали понад 500 магазинів області.

Хороші успіхи у кооператорів. Торік система споживспілки поповнилася 240 новими торговельними точками. 108 магазинів і ларків працює без продавців. Колектив Гайворонської райспоживспілки вийшов переможцем у всесоюзному змаганні. За четвертий квартал йому вручено перехідний Червоний прапор Центроспілки та ЦК профспілки працівників держторгівлі і споживкооперативі.

Велику увагу приділяють кооператори розгортанню торгівлі під час весняно-польових робіт. Кожну рілльничу і тракторну бригаду колгоспів і радгоспів вони

вирішили забезпечити пересувними торговельними точками, при всіх польових станах і фермах відкрити ларки без продавців.

Депутати на сесії викрили ряд недоліків в організації торгівлі, у забезпеченні населення товарами широкого вжитку та продуктами харчування. Сесія прийняла рішення, направлене на подальше поліпшення роботи торговельних установ у містах і селах області, на широке впровадження нових форм торгівлі.

Сесія розглянула організаційне питання. В зв'язку з обранням П. В. Корнеєва головою облпрофради сесія увільнила його від обов'язків заступника голови облвиконкому. Заступником голови облвиконкому обрано депутата Н. П. Сухаревську.

НЕСПОКІЙНА ЛЮДИНА

ЛІДА хвилювалася: як то зустріне її в невідомому колгоспі? Сталося все якось несподівано: її, доярці артілі «Більшовик», де вона вже чотири роки працювала, запропонували очолити молочно-товарну ферму у найвідсталішому колгоспі району.

Дівчина ще раніше не раз у районній газеті читала про незвідні справи чапаєців. І не гадала тоді, що доведеться разом з ними господарювати. А коли стала завідувати фермою, з головою поринула в роботу. Тут тут вистачало: запас кормів вичерпувався, про дотримання раціону годівлі тварин і говорити було нічого.

Почала Ліда з найелементарнішого: добилася обладнання ям для запарювання ґрубих кормів. Згодом завезли на ферму дерті, м'яси. А пізніше і надої зростають.

Ніби вчора приїхала Ліда Підкілкова в Подорожжє, а між тим уже два роки з тих пір минуло. Ліда закінчила заочно сільськогосподарський технікум, стала зоотехніком. Відбулися зміни і в її особистому житті: тепер вона вже має сім'ю, виховує доньку. Та для колгоспників вона залишилася все тією ж турботливою, неспокійною людиною.

М. МАЩЕНКО.

Новогеоргіївський район.

Доходить до адресата

МЕНИ досить часто доводиться виступати з лекціями серед різних верств населення — перед ветеранами виробництва і молоддю, колгоспниками і робітниками, перед інтелігенцією. Неодмінною умовою підготовки до лекцій є всебічне врахування специфічних особливостей кожної аудиторії. Підучи в молодіжній колективі, особливо ретельно треба готуватися. Суху, академічну лекцію молодь сприймає неохоче.

Все це стосується не лише лекцій, а й тематичних вечорів, читачьких конференцій тощо. Підготовка молодіжного вечора вимагає не тільки багатьох зусиль, але й чималого винахідливості. Потрібно багато врахувати при цьому. І перш за все — тематику.

Головне місце у виховній роботі наведе трудовому вихованню: Зустрічі в учасниками всеозної і республіканської наради ударників і членів бригад комуністичної праці, розповіді передовиків виробництва, тематичні вечори — ось цю цільову перелік заходів, які у нас проводились для молоді. Їх основний ідейний напрям — виховання у юнаків і дівчат прагнення сумлінно працювати на благо суспільства.

При проведенні подібних заходів дуже важливо швидко відгукнутися на події. Вечір молоді, присвячений найближчій перемозі радянських вчених, радянської науки і техніки, польоту Ю. О. Гагаріна в космос — був проведений 14 квітня. Ще не кожен і бачив портрет героя в газеті, а вже на вечорі перший космонавт дивився на нас з кіноекрану. (Робота любительської кіностудії). Не повинно бути заходів заради заходів. На запрошенні на вечір, по якій йде мова, юнак читав: «Юрій Гагарін в подарок ХХІІ съезду партії совершил полет в космос! А что ты готовишь в подарок съезду?»

Я ПЕРЕГЛЯДАЮ тематику вечорів, проведених в Гайвороні протягом останніх років. Тут і диспут про духовний світ сучасника, і тематичні вечори «Прослаavimo жінку-матір», «В житті є завжди місце подвигам», «Що дає навчання у вечірній школі», вечори молодожонів, корисних порад. Кілька заходів, присвячених моральному кодексу будівництва комунізму, вечори на теми: «Зарубіжні країни очима наших земляків», «День молодого спеціаліста»... Якшо до цього додати з десяток літературних вечорів на різноманітну тематику, згадати, що вихованню на героїчних традиціях молоді району також приділяється чільна увага, то, мабуть, можна бути в деякій мірі задоволеним. Та тільки не для заспокоєння. Є в нас можливості і деякий досвід не звужувати коло інтересів молоді, а, навпаки, задовольняти їх всебічно.

Та головне не в цьому, а в тому, наскільки продумано, змістовно всі ці заходи проводяться, як доходять вони до адресата. Скажемо відверто: не все вдавалося. Та радше й, інше: було чимало удач.

ХТО ж займається організацією дозвілля молоді? Не під силу це одній людині. У нас багато активістів. Це.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

6 квітня 1962 р.,

2 стор.

ІНІЦІАТИВА ЗАБЕЗПЕЧУЄ УСПІХ

У НАШІЙ комсомольській групі всього шість комсомольців. Василь Немненко і Володимир Лігостов — трактористи, Віра Ткачук — одна з краших в артілі доярок, Микола Безуглий — на курсах шоферів, Олександр Заболотний — вчиться на тракториста. Сам працюю на різних роботах і очолюю ланку кукурузоводів, а по спеціальності — тракторист.

На перший погляд людей мало і нічого значного з ними не зробиш. Але це лише на перший погляд. Мушу сказати, що чітке визначення обов'язків групкомсоргів і секретарів бригадних організацій дає змогу розвивати ініціативу, забезпечує успіх.

Яка робота проводиться групою? Організуємо невідільники. І в тому, що з осені на ділянці майбутньої кукурудзи, яку буде вирощувати моя ланка, вдалась добрий (по 15 тонн гною на гектар вивезли), — насамперед заслуга нашої шестірки. Ми, звичайно, і високий врожай виборемо на всіх 450 гектарах.

Укомплектовка тракторів потрібними кадрами — теж питання, яке порушила наша група. Потрібно було переглянути як закріплені механізатори за технікою.

В групі ми збираємо внески, готуємо краших товаришів з числа неспілкової молоді до вступу в комсомол. Вирішуємо й деякі інші питання. У себе в групі забезпечуємо виконання рішень зборів загальноколгоспної і бригадної організації, виконуємо доручення комітету комсомолу артілі.

В. ВОЛОШАНЕНКО,

групкомсорг колгоспу ім. Дзержинського Компаніївського району.

Нотатки про виховну роботу серед молоді

ПОСЛУХАТИ юних агітаторів Сухотанської середньої школи завжди ооче збираються колгоспники. Пояснюють вони все доступно, завжди такі цікаві порівняння, цифри наводять, що мимоволі захопились. Коли розповідають, наприклад, про ХХІІ з'їзд КПРС, нову Програму партії, звертаються до прикладів з свого села, району. А хто залишиться байдужим, коли мова заходить про знайоме та близьке?

Безумовно, ні Володимир Кожан, ні Галина Марушак, ні Володимир Шевцов не стали відразу агітаторами. Спершу кожному було важко й речення зв'язати. Тим більше, що перед юними розповідачами сиділи літні люди, знайомі, сусіди, родичі.

Та поступово сором'язливість проходила, від бесіди до бесіди вільніше почували себе старшокласники. Особливо якщо в зошит занотовано цікаві приклади. А підібрати їх, підготувати виступ допомагала викладачка історії М. П. Неделкова. Саме вона й створила групу юних пропагандистів. До складу групи ввійшли також Микола Бернадський, Володимир Сорока, Людмила

Вони стали тваринниками

У НАШОМУ селі більшість комсомольців має середню освіту. Після закінчення школи юнаки і дівчата пішли працювати на ферми, в ланки. Кожен вибрав роботу до вподоби. Торік Люба Паламарчук із своєю ланкою виростила хороший врожай кукурудзи: на 40 гектарах одержала по 56 центнерів качинистої в зерні. Поліна Дробот працювала в дитяслах.

Молочно-товарна ферма — це відстаюча ділянка в нашому господарстві. Тому і вирішили комсомольці (секретар комсомольської організації Ганна Антоненко) піти працювати в тваринництво. Не перший рік доглядають корів Леонід Стадник, Анатолій Савчук. Прибавилось, останнім часом, на фермі комсомолів. Люба Толя, Люба Чорнобай, Поліна Дробот, Люба Паламарчук, Федір Онцичук за прикладом своїх друзів взялися доглядати групи корів, наводять на фермах порядок.

Завзято, дружно взялися за роботу юнаки і дівчата. Працювати вони вміють, отже, й за успіхами діло не стане.

Л. ПОЛІЩУК,
Колгосп імені Чкалова
Голованівського району.

ЗБІРНИК ВИСТУПІВ М. С. ХРУЩОВА В ПИТАННЯХ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

МОСКВА, 2 квітня. (ТАРС). Державне видавництво політичної літератури випустило книгу «Сучасний етап комуністичного будівництва і завдання партії по поліпшенню керівництва сільським господарством». В ній вміщено виступи товариша М. С.

Хрущова в питаннях сільського господарства: розділи з доповідей на ХХІІ з'їзді КПРС, його промови на зональних нарадах працівників сільського господарства, доповідь і Заключне слово на Пленумі ЦК КПРС в березні 1962 року.

Таміла Удот — передова робітниця Кіровоградської азукотвораєвої фабрики. Працюючи на об'язці дитячого азукотвораєвого підприємства, вона систематично переиконує зміни завдання при високій якості роботи. На знімку: Таміла УДОТ. Фото М. САВКУНОВА.

ЛЕКЦІЇ ЧИТАЮТЬ СТАРШОКЛАСНИКИ

Кравченко та інші комсомольці. Разом з учителями історії, літератури, географії склали план вивчення і пропаганди матеріалів ХХІІ з'їзду КПРС.

Кожний з членів групи має на своєму рахунку кілька цікаво прочитаних лекцій. Володимир Кожан, наприклад, виступав перед колгоспниками з лекціями на теми: «Життя і діяльність Патріса Лумумби» та «Перспективи розвитку нашої артілі після ХХІІ з'їзду КПРС». Не менш вдало провів бесіду на тему: «Відвернення війни — історична місія комунізму» Володимир Сорока.

У пропаганді матеріалів з'їзду серед учнів чималою допомогою історичний гурток. Гуртківці провели вечір «Що таке матеріально-технічна база комунізму?». Географічний гурток готує вечір «Колоніалізм — ганьба ХХ століття». Виготовляються для цієї мети карти, схеми, таблиці, альбом вирізок з газет і журналів.

В. КОКА,
інспектор шкіл Вільшанського району.

Чи знаєте ви, як хороше після довготривалої відсутності, повернувшись в свій рідний край, відчувати подих всього рідного і знайомого, милуватися усім навколишнім, відповідати на щирі вітання односельчан, ловити на собі погляди сірооких смуглянок, що встигли за ці роки розкрити віночки свого цвітіння?

— Значить, відслужив, Євгене? Назавсім, значить? Що ж, прибавиться нашого робітничого полку, — вітає Євгена середній брат Олександр.

— І роботу по-твоєму смаку підшукали, — додає старший брат Петро.

— Але ж я найменший, батьки ж як? Подумати ще треба.

— Думати нема чого. Димитровський вузлерозріз не за горами, щовечора дома будеш, що там для солдата чотири кілометри.

І почала кожного ранку в'юмка стежина проводити Євгена майже через це село, до автобусної зупинки, а ввечері зустрічати і вести знову широким полем, що, натягаючи на себе вечірне шатро, говорило з ним усіма своїми чарівними голосами.

«Зупинись, юначе, — ніби шепотіла золотокоса пшениця, — зупинись і поглянь: хіба не радше твоє око моя краса, мої важкі колосся?» «А хіба не вловлює твоє серце дівочої пісні, що лине з мого лану?» — додавала качаниста.

А він ішов. Ішов і вслуховувався в ці чарівні звуки степу, перекладав їх на свою мову. Він бо розумів ці звуки з того часу, як босоножим підлітком, вмовившись на бідарці батька, бригадира колгоспу, обколесував з ним до вечірніх зірок цей широкий лан, слухавши ціліми годинами щирі батьківські розповіді: «Хороша земля в нас, синку. Добра. Тільки не всім плоди свої за них. А любити її ось як треба, синку». Батько простав йому широкі долоню правої руки, а Євген вичитав ті любові з великих батьківських мозолів, надавалих гвинтівкою. Так, нелегко довелось цю землю відбрати, та й переорювати оті задавлені межі теж не солодко було.

— А тепер, синку, не те. І маленьке дитяче вуха вловлювало протяжні звуки

ЗАЛІКОВА СИСТЕМА? МИ — „ЗА“!

У НОМЕРІ газети за 7 березня ц. р. була вміщена стаття К. Лівшиця «Залікова система — справа творча». Сьогодні ми друкуємо частину одержаних листів, в яких автори висловлюють свої міркування з приводу порушених питань.

ВІД ІМЕНІ УЧНІВ

Я НАВЧАЮСЬ в одній із тих 108 шкіл, про які пише К. Лівшиця у статті «Залікова система — справа творча». А саме в Кіровоградській школі робітничої молоді № 3. У нас заліковий метод запроваджені два роки тому. Так що тепер можна з впевненістю сказати: нова система має значні переваги. Адже при опитуванні викладач не може поставити учневі більше 4-5 оцінок, для цього не вистачає часу. У класі ж 20, а то й більше учнів. І кожній з них, добре знаючи про це, більш-менш вчить тільки тоді, коли його мають викликатися. Решта тем в багаторазово не потрапляє. Одержав оцінку і знову «заспокоївся» на кілька уроків. Все це, на мою думку, стосується і денної школи. Аби оцінка була. Випадково одержав «двійку»? Не біда, на наступний урок вивчити «на зубок» — і становище виправлене. А попередити ж тему він таки не знає, вчитель не має змоги заплатити йому, бо не вистачає часу.

Інша справа — заліковий метод оцінки знань учня. Вчити доводиться все підряд, навіть те, що пропустив, коли не був у школі. При повторенні і закріпленні нового матеріалу учні відповідають вчителю більш вільно, впевнено, тому що зна-

ють: оцінка не ставиться, саме головне попереду — залік. Безумовно, вчитель собі робить помилки, ми бачимо. Але для того, щоб звільнитися від заліку тих, хто активно виступав при повторенні пройденного. Я особисто заліки з історії і математики не складаю, вчителі звільняють мене. Але це між іншим.

Неабияке значення нова система має для тих, хто по закінченні школи йде у вуз або технікум. Вони почувують себе у зовнішній обстановці. А якщо молода людина привичкалася до поурочного опитування, перебудуватися одразу нелегко. Не випадково у вузах на першому курсі успішність майже завжди низька. «Двійки» і «трійки» одержують навіть медалісти.

Одночасно, крім залікової системи, скажу й про нашу програму. Біда в тому, що вона скопійована з програми денної школи. І необхідно перебудувати так, щоб максимально наблизити учбові заклади до виробництва. Або підручники. Всі задачі з хімії, фізики, геометрії, електротехніки повинні бути виробничого характеру. На жаль, це поки що не так, у задачіку — здебільшого абстракції. А вечірники мусять вміти застосовувати

знання, набуті в школі, безпосередньо на своєму робочому місці. Вони бачили б результати свого навчання, більш сумлінно ставились до нього. Зараз нерідко трапляється так: учень чудово засвоїв матеріал, розповідь про схему по електротехніці або фізиці. Але варто вчителю запитати про цю схему — навіть відмінник не зможе зробити цього.

Наша програма мусять давати знання, які б ми могли застосовувати на виробництві. Знання, одержані в школі, повинні допомогти нам в освоєнні техніки, кращій її експлуатації, у підвищенні продуктивності праці.

У програмах є чимало загальних істин, можливо, потрібних для школярів денних шкіл, але даремно підносити їх вечірникам. Саме життя вже «вкладало» нам ці аксіоми. В першу чергу за рахунок цього можна було б скоротити програму, яка досить «роздута». Час у вечірників обмежений, і його треба використовувати ощадливо й розумно.

А. СПИНОВ,
учень ШРМ № 3, робітник побутового комбінату «Червоної прапор».
м. Кіровоград.

У ЗНАМ'ЯНСЬКІЙ середній школі № 2 створений клас вожатих, де, крім загальноосвітніх дисциплін, викладаються спеціальні предмети. Учні оволодівають також навичками піонерської роботи.

На знімку: на уроці технічного моделювання. (Справа наліво) — викладач Микола ПРОКОПЮК пояснює будову моделі літака дев'ятикласникам Валентину БЕЛІКОВУ, Галині КОПТЄВІЙ, Наталії КАРДАШ.

Фото В. КОВПАКА.

ВІСТІ З ШІЛ

СТАРШОКЛАСНИЦІ Кіровоградського району Валя Мезенцева, Тая Мартинова, Валя Мірошніченко, Люба Пічна, які є активними читачами сільської бібліотеки, охоче взялися допомагати бібліотекарці В. П. Мороз у залученні нових читачів. «Зробимо так, щоб у кожну сім'ю прийшла книга», — вирішили дівчата. Тепер щодня вони навідується до своїх читачів додому, обмінюють книги, розпитують, що принести іншим разом. А якщо хтось попросить почитати вголос, учениці ніколи не відмовляться.

Л. ТЕРНАВСЬКА.

ХОРОША дружба встановилася між агрономом колгоспу імені XX з'їзду КПРС Л. С. Шостак і учнями Коміншуватської середньої школи. Людмила Семєніна часто дає цінні поради членам виробничої бригади, допомагає в проведенні окремих робіт. А недавно учні запросили Л. С. Шостак, щоб вона поділилася враженнями про свою поїздку по Чехословаччині та Угорщині. Затамувавши подих, слухали школярі розповідь про зустрічі з дітьми країни народної демократії. Наприклад, піонери записали кілька адрес юних зарубіжних друзів.

Б. ЯРМОЛЕНКО.
Новоукраїнський район.

ТРУДНОЩІ — ВБІК

ДІЯСНО, залікова система, якщо нею правильно користуватися, цілком виправдає себе в денних і особливо вечірніх школах. Слід підкреслити, що цей метод перевірки знань — не винахід сьогоднішнього дня, він досить давно запроваджується окремими вчителями як масових, так і вечірніх шкіл, але напів-офіційно. Наприклад, учень чомусь не засвоїв певної теми. Вчитель дає йому консультацію і нагадує, що через кілька днів викличе учня по цій темі для визначення оцінки. Чи ж це не залік? Правда, це не система, але метод оцінки знань схожий на залік.

На мою думку, нову систему обліку знань можна запроваджувати лише в ІХ—ХІ класах вечірньої школи, причому не в усіх класах одразу, а спочатку у тих, де краще поставлена навчально-виховна робота. В окремих випадках даним методом доцільно користуватися й у молодших класах (до п'ятого включно) вечірніх та масових шкіл. Це тоді, якщо один або кілька учнів не засвоїли певної теми.

Щоб успішність вечірників була вищою, треба встановлювати тісні стосунки школи працюючої молоді з масовою школою. У масових діти більш детально і послідовно вивчають програмний матеріал, нерідко краще розбираються у

математиці й фізиці. Вони охоче б допомогли своїм старшим товаришам з вечірніх класів, особливо в період підготовки до заліків. Та й вчителю треба частіше знаходити спільну мову, радитись з окремих питань, ділитися досвідом. Адже вечірники — це вихованці денних шкіл, там їх педагоги знають краще.

Щодо професійного навчання у вечірній школі. Воно, правда, безпосередньо, не стосується залікової системи. Але ж при обговоренні статті К. Лівшиця мова заходить і про інші методи активізації навчально-виховної роботи. Так от, більшість учнів сільських вечірніх шкіл не мають ніякої спеціальності, а хотіли б її набути. Я певен, що якщо кожна школа давала таку можливість, парти не пустіли б. У Великокучерівській школі сільської молоді (Чернівецька область) хлопці вивчають автомашину і трактора (бо в них є вони), а дівчата осявають швейну справу. Можливо, і в нашій області є подібні приклади, не знаю, але в нашому районі немає.

І. БІЛИЙ,
інспектор шкіл Новгородківського району.

ПЕРЕВАГИ НЕЗАПЕРЕЧНІ

НА ПОЧАТКУ цього учебного року в Олександрійській школі робітничої молоді № 1 у 9 класі була запроваджена залікова система на уроках алгебри і геометрії. На першому ж уроці, коли в розповіді про суть нововведення, робітниця електромеханічного заводу Р. Ткаченко зауважила: «А ви хитрі! Хочете, щоб ми тепер не пропускали жодної теми, вчили все підряд». Що ж, до деякої міри учениця була права. Саме в цьому і полягає одна з переваг системи заліків: якщо з якоїсь причини пропустив урок, самостійно вивчи подану тему, бо на заліку доведеться відповідати. І ще одна перевага. Для розв'язування задачі і прикладів вивільняється час на уроці (це ті догориціні хвилини, що раніше йшли на опитування). Додому тепер задається менше програмного матеріалу.

Важливо й те, що при новій системі розвивається товариська взаємодопомога. Так, у нашому класі кращі учні П. Вовк і О. Галушко систематично допомагають більш слабким у математиці М. Мічанову, Т. Стець, особливо під час підготовки до заліку. Користь від цього взаємна.

Найкращим аргументом на користь залікової системи може служити залік, проведений нами з розділу «Ступені і корені». Учні виявили міцні знання, вміло вирішували задачі і приклади виробничого характеру.

м. Олександрія.

О. ПОВАЛІЯ,
вчитель.

НАРИС

Шифри

сталеж коней... А потім батько ставив бідарку десь обабіч шляху, а сам походжав і милувався важким колоссям. Потім доганяв семирічного Женю, що забігав далеко в цулу пшеницю чи жито. А той вигукував радісно: «Лови, тату!»

І тато ловив, брав його на руки і, піднявши вище себе, ніс його до бідарки. Таким він і запам'ятав той останній, щасливий день раннього дитинства.

А НА РАНОК — сльози: війна. Це був найтяжчий бій за землю, Евгене, бо зустрічав ти з нього не того кременятого, життєрадісного батька, а згорблену війною постать, яка обіймала тебе хитою лівою рукою, бо права залишилась десь там, на полі бою.

— Нічого, сини, це попрацюємо. Руки збучся — душа залишилась. А підростете, поповните наш гвардійський полк, сини. Пам'ятайте, то не птіця, що свого гнізда сторониться.

Так. То не птіця... Він добре це запам'ятав, але чомусь не наважується сміло зійти з цієї стежинки, що водить ось уже рік з його рідного гнізда. Може боязко сходити з неї тому, що не такі щирі тепер стануть вітанья односельчан і якимись здивованими будуть погляди смуглячок.

— Ні, тату! Бути по-твоему. Я залишаюсь в-твоему гвардійському полку. Про це говорить моє серце, моя совість, яка часто нагадує: «Для кого ти держиш оте новеньке посвідчення, вручене перед від'їздом в армію, в якому стоять такі хороші, вагомі слова: Євген Тимофійович Коваленко — механізатор».

Ніжно, ніжно ллють по хаті звуки коліскової, та ніяк не опускаються неслухняні повіки на усміхненні оченята. І тоді ті ніжні звуки переходять в прохання матері: «Спи, сини! Пора пізня. Та й батькові ж дай відпочити з дороги. З столиці, з Києва, повернувся, на нараду молодих кукурдзководів запрошений був. І повернувся з нагородою. Сам міністр прикріплював до його грудей невеличку, але дорожню для нього значок відмінника соціалістичного змагання республіки».

Та хіба ти збагнеш тепер, що це значить, коли тобі ще немає й року, хай підростеш, тобі зрозумієш, що значить нагорода і як до неї нелегко дійти.

Літературний Наш конкурс

Але не вона будила твого батька ось уже четвертий рік рано-вранці і вела на сонний степ. Будила його совість, зганяючи сон лівою батьківською рукою з мольями. То вона ранньою весною садила його з сівалку, а потім на степового корабля, на якому всі оці чотири роки майорів червоний вимпел. А хороші, щирі погляди односельчан надавали йому сил. Лише минулого року посіяв і скосив своїм любленим «ККХ-3» 225 гектарів качанистої. Легко вимовляти цю цифру, та нелегко було її здобути, бо день посилав його в обійми степу, а вечір запрошував за парту. Та чи можна ж було відмовитись, коли тобі лише 27, коли земля проріє не сили, як колись, а знань твоїх. От чому провела я його минулого року в Кіровоград, а звідти зустрічала вже студентом-заочником технікуму механізації сільського господарства. А потім ти, сину, привів нашому студенту найпочесніше звання — звання батька.

НЕ ВВІЙШОВ, а влетів він тоді до нас з тобою в палату.

«Син! Кажі скоріше!»

«Син!» З такими ж сірими очима, з таким руським чубом і дівачим личком, як у тебе. Тільки немає ще отих дрібних, дрібних веснянок, як у тебе... А він ясним, щасливим поглядом посилав мені велике спасибі. А біла тебе поклав пучок айстр. Дідусь, Тимофій Никифорович передав. «Коли син, — наказував дідусь, — зустрінь його з цими квітами. Невибагливі вони. До всякого ґрунту приживляються, та й стебло не одинокое. Зломить ненароком вітер квітку, — інші на тому корені залишаються».

Та хіба ти зараз зрозумієш все це? Тобі ж немає ще й року, тобі б лише всміхатися... А підростеш, зміцніють крила і понесуть тебе на звук степового корабля, і не відмовить тобі батько в твоєму настирливому, дитячому проханні: «Покатай, тату!» Підніме він тебе до керма, поставить біля себе, обведе поглядом усю широчину і почне: «Поглянь, сини, яка хороша в нас земля, тільки любити її треба». І відіб'ється його любов сонячним променем у тому невеличкому значку, що ссятиме на грудях.

А на клаптику такої ж землі, біля хати, цвістимуть айстри, дбайливо посаджені єдиною дідусевою рукою.

Галина БОРОВИК.

с. Лозоватка, Новопраського району.

Виступ Молодого Комуняра

Виконком Бобринецької районної Ради депутатів трудящих повідомляє, що матеріал «Покладаючись на жіночі руки», надрукований в «Молодому комунярі» 7 лютого ц. р., обговорено на нараді працівників тваринництва.

Вжито конкретних заходів щодо поліпшення роботи на тваринницьких фермах колгоспу імені Кірова.

На ферми завезено грубі корми, налагоджено годівлю тварин за раціоном, обладнано водопостачання. Грубі корми подрібнюються, але запарювання кормів все ще не організовано.

28 лютого ц. р. в газеті був вміщений рейдовий матеріал «Приїде весна і у Вільшанку». Мова йшла про підготовку до весни двох колгоспів району.

Як повідомив секретар Вільшанського райкому КП України М. Варивола, кореспонденція обговорювалась на розширених засіданнях правління колгоспів «Пам'ять Леніна» та імені Леніна. Критика визнана правильною. Намічено ряд практичних заходів по усуненню виявлених недоліків. Укомплектовані посівні агрегати, всі машини-сіпальники пройшли триденний семінар по вивченню досвіду О. В. Гіталова на вирощенні кукурдзи без затрат ручної праці.

З 10 по 14 березня ц. р. проведена перевірка готовності колгоспів до весняної сівби. Наслідки перевірки обговорені на бюро райкому партії.

ХОЧ ЛИСТ І НЕ БУВ НАДРУКОВАНИЙ

«Дорогий Ф. Кропивалі! Приїди подивися, які порядки у нас на фермі. Проходи не відремонтовані. Силос носимо прямо з траншеї, бо возять його два-три рази на тиждень. Та всього цього не бачать наші керівники. Бригадир т. Горобець буває на фермі вряди-годи, а завідуючий фермою т. Михню — раз на тиждень, та й то в петверезому стані. Зоотехнік т. Озерна теж рідкий гість». Так писала до редакції група доярок колгоспу ім. Котовського Олександрійського району.

Лист для розслідування було надіслано члену корпункту нашої газети в Олександрійському районі А. Кривцю. Він повідомив редакцію, що при перевірці факти підтвердилися. В колгоспі відбулося засідання правління колгоспу. Завідуючого молочно-товарною фермою т. Михню з роботи звільнено. Бригадир т. Горобець пралінія артілі зобов'язано негайно приступити до ремонту тваринницьких приміщень і ліквідувати всі недоліки, які мають місце на фермі.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 6 квітня 1962 р., 3 стор.

Ліглість Нестора засвідчую

який знаходився в числі осіб, особливо приближених до «святого» отця.

Митрополит Нестор оточував себе виключно молоддю, яка проживала в його покоях. Зі слів Анфіногенова мені було відомо, що Ансімов утримував молодих людей для статевої розпусти.

Жадоба багатства, яке прикриває Нестор рясом, проглядає у всіх побутових взаєминах з людьми, від яких чи з допомогою яких він міг мати ту чи іншу вигоду. Так, маючи ордени організованого ним «Камчатського братства», він нагороджував ними тих, з кого міг одержати відповідну винагороду. По одному такому ордену одержали я і моя дружина, за що я дав Нестору тисячу карбованців (старими грішми).

Грошові побори і безконтрольна витрата коштів проводились Нестором під різними вигадками, а також шляхом прямих звертань до віруючих. Одержані гроші й прибутки від великого підсобного господарства Нестор витрачав як йому заманеться.

ПРОШУ читачів не подумати, що я маю якісь особисті рахунки з митрополитом Нестором чи якусь злобу проти нього. На доназ своїх тверджень можу пред'явити листи Нестора, його особисті фотографії, прислані ним з Новосибірська. До того ж, грошову допомогу він мені надав за моїм проханням.

Правдиво характеризуючи в цьому листі особу Нестора, я маю лише одну мету: щоб віруючі знали справжнє обличчя архіпастира святої церкви, який під прикриттям церковного сану збагачується за рахунок простодушної християнської пастви.

Д. ВАГІН,

житель міста Кадіївки Луганської області.

ШКОЛА ПІОНЕРСЬКИХ ВАТАЖКІВ

ЩОМІСЯЦЯ в Хрущовському Будинку піонерів проводяться семінари старших піонервожатих. Учасники цих зустрічей обмінюються досвідом роботи, розучують масові танці, ігри. Темою недавнього семінару було обговорення статті у журналі «Вожатий» про піонерський збір. Старша вожата Хрущовської школи № 6 Антоніна Волкова цікаво розповіла про те, як у них проводився збір, присвячений радянським жінкам-трудівницям.

З інтересом був вислуханий виступ вожатой Митропільської восьмичірної школи Надії Литвиної. Вона говорила про

збір, проведений на творчій сесії фірми, про допомогу школярів у догляді телят. Директор Хрущовської середньої школи № 1 С. А. Дун розповідав про роботу педколективу по вихованню піонерів в дусі морального кодексу будівника комунізму. Велику увагу виступаючі приділили підготовці і святкуванню 40-річчя піонерії.

Учасники семінару побували в середній школі № 2 на дитячому ранку, присвяченому піонерам першої сходинок.

І. КАРАНТ,

працівник Будинку піонерів. м. Хрущов.

УВАЖНО прочитав у «Молодому комунарі» кореспонденцію про діяння «святого» отця митрополита Нестора, який добре мені відомий по сумісному з ним перебуванню на території Китаю і Північної Манчжурії. Вважаю своїм обов'язком зауважити, що цей матеріал не в усій повноті охоплює всю минулу діяльність митрополита Нестора під час перебування за кордоном. А тому хочу доповнити кореспонденцію фактами, які відомі мені особисто і свідком яких я був.

Нестора, в минулому білогвардійського архієпископа, я знаю приблизно з 1925 року. З 1935—1936 рр. наші стосунки з ним стали тісно дружніми. Особливо я, починаючи з 1933 року і аж по 1945 рік, був офіційним співробітником міністерства державної безпеки Манчжурської імперії. Моїм постійним місцем проживання був Харбін.

Митрополит Нестор перебував виключно в середовищі вищого білоемігрантського товариства і не менш високих представників японських окупантів та їх прислужників з осіб китайської національності. З їх числа конкретно можу назвати таких: начальника японської військової місії генерал Янагіта, начальник третього відділу цієї ж місії майор Нікімура, начальник харбінського департаменту поліції генерал Інан-Узін-Куй. Крім того, Нестор був близьким другом таких махрових білогвардійських генералів, як Кислицин, Власєвський (обидва займали посади начальників бюро російської еміграції). Нестор підтримував тісний зв'язок з главою далекосхідної еміграції отаманом Семеновим, в якого він часто бував у резиденції під Дальнім (Кагахаен). Дві таких зустрічі з Семеновим на прохання митрополита Нестора відбулися в моїй квартирі у місті Харбіні по вулиці Се вен сантанузе (третья лінія) в 1944—45 роках. На цій зустрічі були японець Хонда, полковник, працівник другого відділу штабу Квантунської армії, який відвідав мене як гість (Хондо я знав з 1933 року), старший співробітник особливого відділу Нівохай Абрамов; видний білогвардійський діяч, лікар по професії Колобов і два офіцера Харбінського жандармського управління Кечура і Мурата.

Пам'ятаю, митрополит Нестор, прибувши на одну з цих зустрічей, мав довгу конспіративну бесіду у вітальні моєї квартири віч-на-віч з отаманом Семеновим, а потім особисто з полковником Хонда. Про що саме Нестор мав розмову з цими особами, він детально мені не розповідав. Але в наступних особистих зустрічах митрополит розповів мені про те, що отаман Семенов повинен мати зустріч з представниками монгольських племен, які знаходяться, як я зрозумів, в зоні окупації японських військ.

В одній з чергових зустрічей Нестор, маючи достовірні дані, довірливо повідомив мені, що майор Манчжурської армії, начальник союзу резервістів, який пройшов підготовку в диверсійних загонах Асано, якийсь Ассір'янц Гурген (він же Наголен), віби знаходиться в стані ворогів. Митрополит уточнив, хто саме вороги.

ЗА ПЕРІОД перебування митрополита Нестора в Харбіні він особливо злісно і наполегливо в усних і письмових зверненнях до російської еміграції в пресі брехав, ляв і всіляко дискредитував Радянську владу. Антирадянська пропаганда посилювалась в дні радянсько-китайського конфлікту, коли виступи митрополита носили особливо нападливий і злісний характер. Нестор був головою так званої комісії по наданню допомоги білогвардійцям Трьохірччя, які постраждали. Вони були ністиками бандитських зграй, які здійснювали погроми на прикордонних пунктах Радянського Союзу.

РОЗПОВІДЬ БУВАЛОГО ПРИКОРДОННИКА

(Логічна задача)

— Це трапилося років 25 тому. Ти був тоді ще зовсім малим. — почав свою розповідь Володимир Михайлович, бувалий прикордонник.

Служали у нас на заставі троє товаришів: Басенко, Томак і Кисельов. Один був родом з Києва, другий — з Донбасу, третій — з Ростова-на-Дону. Про старшину, сержанта і солдата на заставі ходили історії, схожі на легенди.

Басенко і донбасівець були старшими і досвідченішими від солдатів, але в силності і мужності останній не поступався перед своїми друзями.

Якось начальник застави послав усіх трьох на розшуку шпигуна, який перейшов кордон, сховався в лісі. Вийшли на завдання пізно вночі. Томак і старшина після денного маршу встигли добре відпочити. Домовившись зустрітись біля «Дрімучого каменя», вони пішли в різних напрямках, щоб швидше натрапити на слід. Спочатку від трійки відокремився Кисельов, потім Княнин.

Ростовчанин, що вів розвідку біля самого кордону, першим натрапив на слід, але шпигун встиг далеко зайти. Томак, який пробрався лісом, був ближче до мети, хоч і не знав цього.

Раніше всіх біля «Дрімучого каменя» з'явився сержант. Безумовно, ростовчанин він там не знайшов, але, щоб не гаяти час, вирішив продовжувати розшук. Важче всіх довелось старшині, спускаючись з кручі, він поламав ліж. В цей момент збоку почувся постріл. Пробіраючись по глибокому снігу, він поспішив на допомогу другові, який, хоч і був поранений, зумів до приходу товаришів не пустити шпигуна в глибоку лісу.

— Володимире Михайловичу! А хто ж спіймав шпигуна? Як його прізвисько?

— Невже ти нічого не зрозумів із сказаного? Трохи подумавши, я назвав прізвисько прикордонника 1, на щастя, не помилявся.

А що на це відповідь читач?

Нестор Ансімов був постійним учасником Чино Православ'я, яке влаштувалося в кінці першого тижня великого поста в Харбінському кафедральному соборі. Суть цього ритуалу полягала в тому, що митрополит з амвону проклинав всіх тих, хто заперечував існування бога і боровся проти святих настанов церкви. В процесі обряду Чино Православ'я відбувалося заупокійне служіння за всіх царів російських і вождів білогвардійського руху, зокрема за Колчака, Корнілова та інших. Щоб поширити злобу білоемігрантських мас до Радянського Союзу, Нестор спорудив на громадські пожертвування і особисті засоби часопис — пам'ятник царю Миколі II і канонизував ікону з зображенням царя. До цього місця було велике паломництво. Немалі гроші йшли в кишеню Нестора.

В 1938—39 роках з відома японської військової місії Нестор виїхав у місто Белград, де білоемігрантське духовенство влаштувало соборні з'їзди в Сремських Карловцях. Пробувши в цій поїзді близько року, митрополит відвідав Францію, Англію, ряд балканських країн і Індію. В Англії, Франції і Югославії Нестор зустрічався з керівниками білогвардійщини, в Лондоні був особистим гостем сестри розстріляного царя Миколи II княгині Ксенії Олександрівни. Після повернення в Манчжурію друковані статті Нестора Ансімова про результати його поїздки публікувались на протязі довгого часу. Особито я читав кілька антирадянських брехливих книг, автором яких був Нестор. Пам'ятаю лише одну: «Розгром святинь Кремля».

З перших днів перебування Нестора за кордоном і до кінця 1945 року в усіх своїх виступах з амвону і в громадських місцях він пророчив і втішав слухачів тим, що Радянській владі скоро прийде кінець. Особливо це було відчутно в часи проявлення агресивних намірів Японії і Німеччини.

ТВЕРДО вірю і переконаний в тому, що митрополит Нестор, нап'ялив на себе рясомі монаха-місіонера не за переконанням, а за мотивами, даленими від тих, які можна було б назвати вірою в бога. Ім'я бога взято напрокат з тим, щоб в достатку забезпечити себе земними благами. Перебуваючи в Китаї, Нестор не соромився тих віруючих, яких знав близько. При них він брав в руки карти і кістки маджана (китайська гра на гроші), пив вина й горілку, їв м'ясо по постах. Це і я сам бачив.

Буваючи серед друзів, Нестор розповідав анекдоти, зміст яких ніяк не суміщався з його самом (в той час — архієпископа). Проживаючи в Харбіні, Нестор мав певні інтимні зв'язки з деякими з його особистих поклонників. Про це я дізнався від особистого келійника Нестора Віктора Анфіногенова,

ШТУРМАН

До 150-річчя з дня народження О. І. ГЕРЦЕНА

ВЕЛИКИЙ письменник, філософ-матеріаліст, російський революціонер-демократ Олександр Іванович Герцен народився 9 квітня 1812 року в Москві. Герцен носив придумане батьком-поміщиком Яковлевим прізвисько (від німецького слова герц — серце), оскільки шлюбу батьків не був оформлений.

В 1829 році Герцен вступив на фізико-математичний відділ Московського університету. Тут навколо О. І. Герцена і М. П. Огарьова склався революційний гурток. Його учасники вивчали соціально-утопічні теорії західно-європейських соціалістів, стверджували необхідність боротьби з кріпосництвом і царизмом.

В 1833 році Герцен закінчив університет, а наступного року

він разом з Огарьовим та іншими членами гуртка був заарештований. Заслання відбував у Перм, В'ятці, пізніше — у Владимирі.

В 1836 році Герцен надрукував першу статтю за підписом Іскандер, який став його постійним псевдонімом.

Герцен належав до найбільш радикальних західників. Разом з В. Г. Бєлінським він захищав революційний шлях перетворення Росії. Прагнувши звільнитись з-під гніту самодержавства, в січні 1847 р. Герцен виїжджає за кордон. Він був учасником буржуазної революції 1848 року в Парижі і свідком її поразки. В творах того часу Герцен гнівно критикує західно-європейське буржуазне суспільство, викриває реакціонерів і лібералів, французьку буржуазну де-

мократію. Поразка революції визначила духовну драму Герцена, яка є наслідком краху буржуазних ілюзій.

В 1853 році в Лондоні Герцен заснував «Вільну російську друкарню», видає альманах «Полярная звезда», а згодом в 1857 — 67 рр. політичну газету «Колокол». Це безцензурне видання сміливо і глибоко викриває російське самодержавство, вело революційну пропаганду, висувало вимогу звільнення селян з землем. Газета ця підпільно поширювалась в Росії і користувалась великим авторитетом у читачів.

В ідеальному формуванні Олександра Івановича Герцена, як дворянського революціонера, велику роль відіграло повстання декабристів 1825 р. Виступивши з філософськими працями в період, коли філософія діалектичного матеріалізму ще формувалась, він став врівень найвидатнішими мислителями часу. Це був титан російської матеріалістичної думки. Однак Герцен не зміг поширити ідеї матеріалізму на пізнання життя суспільства. Причина цього — нерозвинуті соціальні відносини в тодішній Росії. Він був автором так званої теорії «російського соціалізму», шлях до якого лежав через звільнення селян з землем, об'єднання землеволодінь.

На початку 60-х років разом з Огарьовим Герцен бере участь у створенні таємного товариства «Земля і воля», яке виникло під впливом М. Г. Чернішевського. Борючись за перемогу народу над царизмом, Герцен назвав революціонерів-рішучинців «молодими штурманами майбутньої бурі».

Як письменник Герцен захищав принципи критичного реалізму, відстоював нерозривний зв'язок літератури з життям народу. Його художні твори служили революційній пропаганді. В романі «Хто винен?» гостро критикується кріпосний лад, в якому автор вбачав причини сімейних драм і незадоволення життям. Інші твори — повісті «Сорока — воронка», «Доктор Крупов» теж носять антикріпосницький характер.

Центральне місце в творчості Герцена займає роман-хроніка «Былое и думы». Тут органічно поєднуються події особистого життя автора з явищами громадського характеру, в яких змальовано образ російського революціонера в його боротьбі проти самодержавства і кріпосництва.

Життя Герцена — приклад беззавітного служіння народowi. Його громадська, публіцистична і літературна діяльність відіграла велику роль у розвитку громадської думки і у підготовці російської революції.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КИНОТЕАТР «МИР». «Людина-амфібія». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 і 4 год. дня, 6, 8 і 10 год. вечора.

КИНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Людина-амфібія». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 30 хв., 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв. і 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв. і 9 год. 30 хв. вечора.

КИНОТЕАТР «СИВАШЕЦЬ». «Людина-амфібія». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 і 4 год. дня, 6, 8 і 10 год. вечора.

КИНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальний фільм «Великий бар'єр». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «Горизонт». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

ПИСЬМІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ. г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00126.

Зам. № 2335.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.